

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.171/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Incze András Péter ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Koruhely Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2014. január 23. napján kelt 8.P.21.053/2013/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19 000 (tizenkilencezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 48 000 (negyvennyolcezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az alperes 2013. április 24. napján sajtótájékoztatót tartott, amelynek bevezetőjében közölte, hogy az előző napon megkezdett „Ki pénzeli **(felperes neve)-t**” című sajtótájékoztató második része zajlik. E sajtótájékoztató alkalmával az alábbi kijelentéseket tette: „felperes a **(\"A\" cég)** vezetője volt, amikor a **(\"A\" cég)** megvásárolta a **(\"B\" céget)**, majd mint tulajdonos levezényelte a cég felszámolását, kiszervezte a cég vagyonát és így tönkretett félezer családot.”

2013. május 12. napján ismét sajtótájékoztatót tartott. Ennek során visszautalt a fentebb elmondottakra, ezeket a kijelentéseket megismételte, és hozzátette, **(felperes neve)** félezer embert tett földönfutóvá, akik nem gondolták volna, hogy a **(\"B\" cég)**. károsultjainak pénze **(felperes neve)** kampányát fogja szolgálni.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes által tett, fentebb részletezett kijelentések, mint valótlan tényállítások személyiségi jogát sértik. A Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése, valamint 84. § (1) bekezdés a), c), és e) pontjai alapján kérte a jogsértés megtörténtének megállapítását, elégtételadást oly módon, hogy az alperes az ezzel kapcsolatos közleményét saját költségén tegye közzé a Magyar Televízió, a Hír Tv és a Magyar Nemzet, valamint ezek internetes fórumán. Kérte továbbá az alperes kötelezését 300 000 Ft nem vagyoni kártérítés és ennek 2013. május 22. napjától járó kamatai megfizetésére. Kereseti érvelése szerint az alperesi állítás valótlan tényállítás, amely komolyan sérti személyes érdekeit, és a közvélemény előtti megítélését

hátrányosan érinti. A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként kérte értékelni a jogsértés hátrányos hatását. Véleménye szerint a közéletben elfoglalt helye alapján külön bizonyítás nélkül is vélelmezhető a valótlan tényállítás következtében vele szemben kialakult bizalomvesztés, tekintélyének csökkenése.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy a keresetben megjelölt kijelentéseket megtette, állította ugyanakkor, hogy azok valótlanságuk esetén sem alkalmasak a személyiségi jog megsértésére, miután sértő tartalmat nem hordoznak. Hangsúlyozta, a felperes a **("A" cég)** vezetőjeként általa is elismerten részt vett a társaság stratégiai döntéseinek meghozatalában, ennek során a **("B" cégben)** rendelkezésére álló pénzeszközöket és vagyont úgy csoportosította, hogy a kistermelők utóbb nem jutottak hozzá a követeléseikhez. Hivatkozott a fentiekén túl arra, hogy sajtószóvivőként a **(párt neve)** Párt nevében nyilatkozott, így vele szemben személyiségvédelmi igény nem érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét azzal, hogy a 2013. április 24-i sajtótájékoztatón valótlanul állította, miszerint a felperes a **("A" cég)** vezetőjeként megvásárolta a **("B" céget)**, majd, mint tulajdonos levelezte a cég felszámolását, kiszervezte a **("B" cég)** vagyonát, és ezzel tönkretett félezer családot. Ezen túlmenően a 2013. május 12-i sajtótájékoztatón valótlanul állította, hogy az a félezer ember, akit a felperes tönkretett, nem gondolta volna, hogy a **("B" cég)** károsultjainak pénze **(felperes neve)** politikai kampányát fogja szolgálni. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül tegye közzé saját költségén a Magyar Televízióban, a Magyar Nemzetben és ezek internetes fórumán az alábbi közleményt: Bocsánatot kérek felperestől, amiért valótlanul állítottam, hogy a **("B" cég)** **("A" cég)** általi megvásárlásakor a **("A" cég)** vezetője volt, a cég felszámolását ő vezényelte le, a **("B" cég)** vagyonát kiszervezte, ezzel félezer embert tönkretett és a **("B" cég)** károsultjainak pénze felperes kampányát fogja szolgálni.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300 000 Ft-ot és ennek 2013. május 12. napjától járó kamatait, továbbá 25 000 Ft perköltséget, valamint az állam javára 36 000 Ft eljárási illetéket.

Határozatának indokolása szerint megalapozatlannak ítélte az alperes passzív perbeli legitimációjának hiányára alapított védekezését, miután az alperes nem bizonyította, hogy a sajtótájékoztatón elhangzottak közzétételére kitől és milyen felhatalmazást kapott, illetőleg ha azt a **(párt neve)** Párt képviselőjében tette, úgy milyen jogviszony alapján volt arra jogosultsága.

Az alperes által előadottak valóságtartalmának vizsgálata körében kiemelte, az alperes által becsatolt, a felperes korábbi nyilatkozatait tartalmazó újságcikkek a tényállítások valóságtartalmának alátámasztására alkalmatlanok, ellenben a felperes bizonyította, hogy a **("A" cég)** Rt-nek 1999. december 30. napján lett a vezérigazgatója, a **("A" cég)** Rt. viszont már ezt megelőzően, 1999. március 25-én megszerezte részesedését a **("B" cég)**-ben. Rámutatott, az alperes a valótlan tényállítások sorozatával, azok megtévesztő csoportosításával a felperes személyére

vonatkoztathatóan arra a folyamatra utalt, amely a felperes vezérigazgatói pozíciójától a tulajdonszerzésen át a felszámolásig és családok tönkretételéig vezetett. A valótlan tények ily módon való felsorakoztatása pedig olyan önkényes válogatáson alapult, ami a felperes becsületét és társadalmi megítélését sértheti. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a jogsértés tényét megállapította és kötelezte az alperest elégtételadásra. A felperes nem vagyoni kárigénye kapcsán kifejtette, köztudomásúnak fogadható el, miszerint annak a képzetnek a nagy nyilvánosság felé történő megteremtése, hogy a felperes megvette, kifosztotta, majd felszámoltatta a **("B" céget)**, családokat tett tönkre, és a megszerzett vagyont saját kampányára használta fel, a felperes közszereplői minőségében is indokolatlan tekintélyvesztést eredményezhet, veszélyeztetheti a közélet tisztaságát, így többlétfényállás bizonyítása nélkül is alkalmasnak ítélte a keresetben megjelölt mértékű nem vagyoni kár megítélését a felperest ért személyiségi jogi sérelmek kompenzálására.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása, a kereset elutasítása iránt. Fellebbezési érvelése szerint lényegtelen tévedés az az alperesi állítás, miszerint a felperes a **("A" cég)** vezetője volt amikor a társaság megvásárolta a **("B" cég)**. részvényeit, emellett ez nem tekinthető sértő tényállításnak. Ezzel szemben lényeges körülmény, hogy a **("B" cég)**. 2004-es felszámolása idején a felperes már a **("A" cég)** cégcsoport igazgatósági tagja volt, később vezérigazgatója lett, átvette a **("A" cég)** irányítását, feladatát képezte a portfólió kezelése, tisztítása, az **("A" cég)** részét képező vállalatok működésének felügyelete, amelyből következően ismernie kellett a **("B" cég)** anyagi helyzetét is. Mindezt figyelembe véve álláspontja szerint nem eltúlzó az az állítása, hogy a felperes levezényelte a **("B" cég)**. felszámolását.

Fenntartotta a perbeli legitimációjának hiányára vonatkozó hivatkozását is hangsúlyozva, hogy a két sajtótájékoztaton a **(párt neve)** Párt sajtószóvivőjeként járt el, az pedig köztudomású tény, hogy a sajtószóvivő feladata az előre elkészített, megszerkesztett, a párt álláspontját és véleményét tartalmazó szöveg közlése. Utalt arra, hogy a sajtószóvivőt is megilleti a véleménynyilvánítás szabadsága, amelyből adódóan a közszereplőknek - amilyen a felperes is - túrniuk kell a tevékenységükkel kapcsolatos erőteljesebb kritikai megnyilvánulásokat.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy egy természetes személynek valamely jogi személy nevében, képviselőjében, így egy politikai párt szóvivőjeként tett nyilatkozata az adott jogi személynek tudható be, így annak joghatásai is az érintett jogi személyre nézve állnak be. Miután azonban a perbeli esetben a felperes vitatta, hogy az általa sérelmezett kijelentéseket az alperes a **(párt neve)** képviselőjében eljárva, a párt szóvivőjeként tette, ennek a körülménynek a bizonyítása az alperest terhelte.

Az ítéltábla a fellebbezési eljárás során megfelelő határidő biztosítása mellett felhívta az alperest annak igazolására, hogy a sajtótájékoztatón a **(párt neve)** Párt szóvivőjeként járt el és tette meg nyilatkozatait, egyidejűleg figyelmeztette az alperest a mulasztás jogkövetkezményeire is. A bizonyítékok előterjesztésére nyitva álló határidő eredménytelenül telt el, az alperes csak azt követően, a fellebbezési tárgyaláson kívánt okiratok csatolásával bizonyítási kötelezettségének eleget tenni. A Pp. 3. § (4) bekezdése értelmében azonban a bíróság a késve előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítését mellőzni köteles, így az alperes által csatolt okiratokat a jogvita elbírálása során az ítéltábla nem vehette figyelembe. Megjegyzi ugyanakkor, hogy a csatolt okiratok nem alkalmasak annak igazolására, hogy az alperes a perbeli sajtótájékoztatókon a **(párt neve)** szóvivőjeként tette meg nyilatkozatait. Mindennek következtében az alperes a felperes által sérelmezett kijelentéseiért a saját személyében köteles helytállni.

A fentiekre figyelemmel az ítéltábla a személyiségi jogsértést érdemben vizsgálta, ennek kapcsán az elsőfokú bíróság döntésével, annak indokaival mindenben egyetért, kiemelve az alábbiakat.

A Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Nem vitás, hogy a felperes közszereplőnek tekinthető, s így számolnia kell azzal, hogy politikai ellenfelei tevékenységét, szereplését kritikával illethetik, a személyét kedvezőtlen színben feltüntető, a tevékenységét negatív módon értékelő véleményt, kritikát fogalmazhatnak meg vele szemben, amelyet túrni köteles (BH2001. 522., BH2004. 104., BDT2003. 839.). Mindez azonban csak a véleménynyilvánításra vonatkoztatható, nem terjed ki a közszereplő személyét, tevékenységét érintő valótlan tartalmú tényállításokra. Az pedig az elsőfokú eljárásban nem képezte vita tárgyát - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - hogy az alperes által megfogalmazott kijelentések tényállításnak tekinthetők, így vizsgálni kellett, hogy azok valótlanok-e, s ha igen, alkalmasak-e a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának megsértésére.

A személyiségvédelmi perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a jogsértés megállapíthatósága szempontjából a kifogásolt közléseket, kifejezéseket, tényállításokat a társadalmi érintkezésben általánosan elfogadott jelentésük szerint kell figyelembe venni és valóságos tartalmuknak megfelelően kell értékelni. E tekintetben nem annak van jelentősége, hogy a nyilatkozó közlésének mely elemeit tartja hangsúlyosnak, hanem annak, hogy az általános társadalmi megítélés szerint az eset összes körülményeire és sajátosságaira is tekintettel mely kijelentések és tényállítások minősülhetnek lényegesnek. Ennek tükrében nem fogadható el az az alperesi érvelés, miszerint lényegtelen körülmény, hogy a felperes mely időpontban lett a **("A" cég)** cégcsoport vezetője, az alperes sérelmes tényállításai ugyanis a felperesre, mint a **("A" cég)** Rt. vezérigazgatójára vonatkoznak, és a **("B" cég)** vagyonával való gazdálkodáshoz kapcsolódnak. Nem vitás tény, hogy a **("A" cég)** Rt. azt megelőzően szerezte meg részesedését a **("B" cég)**-ben, hogy a felperes

a ("A" cég) vezérigazgatója lett, így az alperesi tényállítás e tekintetben valótlan.

Az ítéletábra osztja az elsőfokú bíróság álláspontját annak kapcsán is, hogy az alperes a további tényállításai valóságtartalmát sem bizonyította, az általa becsatolt, a felperes nyilatkozatait tartalmazó újságcikkek erre nem alkalmasak, egyéb bizonyítást pedig nem tudott felajánlani.

A jóhírnév megsértésének megállapítását megalapozza az, ha a más személyre vonatkozóan közölt valótlan tényállítás objektíve alkalmas az érintett személy hátrányos társadalmi megítélésének kiváltására (BH2010. 294.). Az alperesi tényállítások a már kifejtettek szerint valótlanok, egyben vitathatatlanul sértő tartalmúak, miután arra utalnak, hogy a felperes számos család anyagi tönkretételében működött közre, mi több, azt maga idézte elő, az így megszerzett vagyont pedig saját kampányára használta fel. Ezek a tényállítások a felperest tisztességtelen, a törvényi rendelkezéseket semmibe vevő személynek állították be, s ezáltal alkalmasak a felperes hátrányos megítélésének kiváltására. Ennek következtében a felperes mint közszereplő ugyanolyan feltételekkel jogosult személyiségi jogvédelemre, mint bármely más személy (BDT2005. 1278). Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a perbeli tényállításaival megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, ezért a felperes megalapozottan tarthat igényt a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) és e) pontjában részletezett jogkövetkezmények alkalmazására. Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben is, hogy az alperesi jogsértő magatartással összefüggésben keletkezett nem vagyoni hátrányok köztudomásúnak minősülnek (Pp. 163. § (3) bekezdés). A felperest ért érdeksérelem kompenzálására az elsőfokú bíróság által meghatározott nem vagyoni kártérítés összege méltányosnak és arányosnak tekinthető, annak mellőzése, illetve leszállítása nem indokolt.

A kifejtettekre tekintettel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezésekkel minden tekintetben összhangban álló döntést hozott, a határozatát megfelelően is indokolta, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

A feljegyzett 48 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket pervesztességére tekintettel ugyancsak az alperes köteles viselni a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Szeged, 2014. november 5.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró